

Repræsentant, den Voldgiftsret, som Rigsdagen har sat i Virksomhed, der fremkaldte den Situation, hvorunder Freden kunde sluttet. Det var Overgrebet fra de andres Side, der førte ud i Uføret. Højrepresen og Venstrepresen vare jo lige gode om at mene, at Arbejderne havde begaaet Overgreb, de skulde knægtes. Men hvad sagde Samfundets Repræsentant, Voldgiftsretten? Den sagde, at der var begaaet et Overgreb fra den anden Side, og paa Grundlag af denne Voldgiftskendelse opnaaede man en Overenskomst, hvorved der sikredes Arbejderne, naar de kom i Beskæftigelse, samme Forhold, som de vilde være gaaede ind paa tidligere.

Det ærede Medlem lod til at interessere sig betydeligt for dette Spørgsmaal. Det kan jo kun glæde os andre, der gennem mange Aar have beskæftiget os dermed. Jeg er nu, som sagt, ikke ganske enig i hans Betragtninger, men Menneskene udvikle sig jo, og det ærede Medlem kan, ved at beskæftige sig mere med disse Forhold, maaske komme til større Klarhed. Da vil han, som han ganske vist var lidt inde paa, opdage, at der ikke alene er Strejker, men ogsaa Lock-out'er. Det er den almindelige Opfattelse, at naar der er Arbejdsstridigheder, saa er det Strejker, saa er det Arbejderne, der ere Skyld i Stridighederne. Men det er langt fra altid Tilfældet. I Foraaret f. Eks. var den langt overvejende Del af Stridighederne baserede paa Opsigelser fra Arbejdsgivernes Side. Det var ikke Arbejderne, der stillede Fordringer, nej, det var Arbejdsgiverne, som stillede Fordringer og truede med og delvis foretog en omfattende Lockout. Men da hed det ikke i de Herrer's Blade, at nu havde Arbejdsgiverne begaaet Overgreb. Nej, bevarer vel! Man gik ud fra, at det var Arbejderne, der havde stillet Fordringer og vare Skyld i Striden, fordi man fandt, at her var Gærdet lavest, her var det nærmest at komme over. Det ærede Medlem sagde: „Men naar Arbejdsstridighederne blive af et saadant Omfang, at Samfundets økonomiske Interesser trues, eller at der trues med Voldsomheder, saa at de Borgere, som ikke direkte eller indirekte ere indblandede i Kampen, hindres eller forulmpes i deres Erhverv, maa Samfundet nødvendigvis gribe ind og sørge for, at Kampen holdes indenfor sin naturlige Begrænsning.“ Ja, saadan kan man sige, naar man staar over det hele. Jeg havde en Følelse af, at det ærede Medlem svævede over Vandene, men jeg havde ogsaa

en Følelse af, at han sigtede til noget bestemt. Der skal jo være Mening i alting, man kan ikke staa saadan og tale i taaget Almindelighed. Der maa være en Mening i hans Tale, og jeg har ikke kunnet finde anden Mening deri, end at det ærede Medlem fortrinsvis har sigtet til Lockouter. Naar det ærede Medlem talte om, at en Strid antager et vist større Omfang, maa han gaa til Arbejdsgiverne. Arbejderne begrænse altid deres Konflikter til det mindst mulige. De ønske ikke at udvide bestaaende Konflikter, tværtimod, men de, der udvide Konflikterne og derved, som det ærede Medlem sagde, bringe Samfundet i Fare, ere netop Arbejdsgiverne.

Jeg kunde da tænke mig, at der har foresvævet det ærede Medlem noget, som er foregaaet i den By, hvor han har Valgsted. I Esbjerg var der for nogle Aar siden en Konflikt. Jeg ved saamænd ikke Aarsagen, men i hvert Fald, Kommunen vilde selv opføre et Sygehus og maaske andre Bygninger. Det blev meget unaadigt optaget af Arbejdsgiverne, for man er baade indenfor Højre og Venstre Samfundsstøtte, saa længe Flertallet i Byraadet hører til ens egen Retning, men saa snart der kommer en Beslutning, som afviger fra, hvad man ønsker, er man ikke Samfundsstøtte længere. Der blev altsaa Konflikt i 1908 i Anledning af dette Sygehus. Arbejdsgiverne boykottede Kommunen. Vil nu det ærede Medlem ikke anse Kommunens Styrelse for at være et Udtryk for Samfundet? Jeg vil dog antage, at man ikke har noget bedre Udtryk for Samfundet end den valgte Repræsentation, Borgerne sætte til at raade i deres Anliggender. Den vil jeg i alt Fald betragte som Udtryk for Samfundet, uagtet jeg langt fra kan være tilfreds med alle de Byraad, vi have, men jeg maa finde mig deri. Det gjorde man imidlertid ikke fra den anden Side. Man sagde som de preussiske Junkere: Der König absolut, wenn er unsren Willen thut! Kongen maa gerne være enevældig, naar blot han gør, hvad vi ville have. Saadan sige ogsaa Arbejdsgiverne, hvorfra de fleste ere gode Højremænd, gode konservative Samfundsstøtter; saa længe Byraadene gøre, hvad vi ville, ere vi med dem, saa ere vi Samfundsstøtter, men Gud hjælpe dem, om de gaa mod os! Hvem det var, der hjalp, ved jeg ikke, men der skete i alt Fald noget i Esbjerg senere paa Trods af Arbejdsgivernes Ønsker. Jeg fremdrager kun dette for at vise, hvor stærkt et Udtryk den faglige Kamp fra Arbejdsgivernes Side kan give sig, naar